

Actualitat de Sant Felip Neri

Enguany s'escau el cinquè centenari del naixement de sant Felip Neri, que nasqué a Florència el 21 de juliol de 1515 i des del 1534 fins a la seva mort, l'any 1595, visqué a Roma. Fou tant el seu amor a la Ciutat Eterna i l'activitat religiosa i social que hi desenvolupà, que ha estat declarat patró de Roma. Darrerament, la pel·lícula titulada

Prefiero el paraíso l'ha donat a conèixer al gran públic. Sembla que les paraules del títol són les que va dir al Papa quan el volia nomenar cardenal. Fundador de la Congregació de l'Oratori, els seus fills espirituals, coneguts com a *oratorians*, presents a diverses localitats catalanes, han fet sempre un gran servei religiós imitant sobretot la humilitat, l'alegria i la pedagogia de la gràcia que tan profundament visqué el seu fundador. Foto: Eucaristia presidida pel cardenal arquebisbe de Barcelona a l'Oratori de Gràcia el dia de la festa del sant, el passat 26 de maig.

GLOSSA

Tot collint els fruits de l'Esperit

Els nois i les noies d'una comunitat cristiana, que tenen entre disset i divuit anys, van rebre el sagrament de la confirmació i, setmanes més tard, van convocar els pares, germans i catequistes a participar en una pregària d'acció de gràcies. Una celebració ben preparada, amb la Paraula de Déu com a centre, uns cants adequats, silencis amb sentit i la participació d'uns i altres en el moment de compartir les pregàries i els testimonis personals. El pare nostre i la benedicció del prevere van cloure la primera part de la trobada. La segona es va desenvolupar compartint les menges que les famílies hi van aportar.

Un dels qui s'havien confirmat féu, en la seva intervenció, aquesta reflexió: «En començar la preparació per rebre la confirmació, se'ns preguntà sobre el nostre horitzó en el camí de maduració de la fe. Tots hi diguérem la nostra. Vàrem decidir que volíem fer camí per reafirmar la fe en Déu, el Pare, en Jesús, la Paraula, i en la força de l'Esperit que és en nosaltres. Durant la preparació ens hem fet preguntes: qui és Déu i qui és per a mi? Quina és la voluntat de Déu? Per què, de vegades, no l'entenc? Aquestes i tantes altres preguntes han esdevingut confiança en saber que Déu és amb nosaltres; que, tot i que no enten-

guem el perquè de totes les coses i que, sovint, ens sentim insignificants i potser oblidats, Déu ens estima i té cura de nosaltres. Hem esbrinat què és l'Esperit i hem sabut que pren forma i es manifesta dins nostre com a força d'amor i com a talents que tenen com a única finalitat estimar i servir els altres en tot. Descobrir que, així, l'Esperit actua a través nostre. Hem de ser expressió d'aquest amor i d'aquest servei.

»Hem d'evitar fer el que no creiem per por d'allò que puguin dir o pensar, o deixar de fer una cosa per mandra. Si la mandra ens pot en la nostra afirmació d'amor a Déu i al proïsme, què serà de la nostra existència? Quin valor tindrà el nostre pensament? Deixaríem de ser per esdevenir un passar. Gràcies, Pare!»

«Els fruits de l'Esperit són: amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa i domini d'un mateix (...). Si vivim gràcies a l'Esperit, comportem-nos d'acord amb l'Esperit!» (Gal 5,22-23.25). De ben segur que aquests nois i noies han fet una bona collita de fruits de l'Esperit i que Déu els estima i en té cura. Convé confiar que la seva vida no serà mai un passar, sinó vida plena d'estimació i servei als altres! També convé pregar per ells.

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- **Dimecres 24**, Horta de Sant Joan, Visita Pastoral, 12 h, Missa Estacional. / Campredó, 19.30 h, benedicció quadre.
- **Dijous 25**, Batea, Visita Pastoral.
- **Divendres 26**, Bisbat, 11 h, reunió d'arxiprestos i delegats diocesans. / Catí, 19 h, Confirmacions.
- **Dissabte 27**, Móra d'Ebre, 20 h, Confirmacions.
- **Diumenge 28**, Canet lo Roig, 12 h, Confirmacions. / Sant Carles de la Ràpita, 19 h, Confirmacions a la parròquia de la Santíssima Trinitat.

PARAULES DE VIDA

Sant Lluís Gonzaga

Interrompem aquesta setmana la presentació de la instrucció pastoral *L'Església, servidora dels pobres*, per a presentar un dels molts fruits de santedat que la vida consagrada ha donat a l'Església. Es tracta de sant Lluís Gonzaga, a qui moltes associacions de joves catòlics tenen com a exemple i protector. Aquesta especial relació dels joves amb sant Lluís Gonzaga es deu al fet que va morir a l'edat de 23 anys, després d'haver donat un testimoni admirable d'entrega a Déu i de caritat amb els malalts.

Sant Lluís era el primogènit d'una família de la noblesa italiana i, per tant, l'hereu dels títols nobiliaris i de la hisenda familiar. Pertanyia a una família rica i poderosa. Era un jove que tenia tot el que en aquest món es pot desitjar. A més, durant la seua adolescència va manifestar una gran intel·ligència en l'estudi de les llengües, les matemàtiques i gran habilitat per a les qüestions polítiques i diplomàtiques, la qual cosa li augurava un futur d'èxit i de poder.

No obstant això, gràcies a l'educació cristiana rebuda de sa mare i a la inclinació cap a les coses de Déu que la gràcia despertava en el seu cor, es va rebel·lar contra l'estil de vida de la seua classe social i va decidir renunciar a tots els seus drets i títols familiars en favor del seu germà, i ingressar en la Companyia de Jesús. Per poder fer realitat aquest projecte de vida va haver de superar l'oposició del seu pare i dels membres de la seua classe social, que el consideraven un boig, i també una lluita interior: mentre que, d'una banda, sentia la crida de Crist a seguir-lo en la vida religiosa, també li assaltava en la ment la possibilitat de fer el bé als seus súbdits, conservant els títols nobiliaris.

La decisió no era fàcil, perquè persones qualificades i d'Església, raonant amb ell, tractaven d'inclinar-lo cap a l'opció que, humanament parlant, pareixia més raonable perquè, a més, comportava un bé per als altres. Però el criteri últim per a ell era la voluntat de Déu. Per això, una vegada presa la decisió, es va mantindre ferm en ella malgrat l'oposició de son pare i el dolor de la separació de sa mare, a qui tan unit se sentia per la fe que compartia amb ella.

En 1587, als 19 anys, va ingressar en la Companyia de Jesús. En l'orde fundada per sant Ignasi va trobar el camí concret per estimar i servir en tot a Déu. El seu amor a Crist amb un cor indivís el va portar a viure una castedat i una puresa de cor, que són un exemple per a aquells joves que de veritat estimen el Senyor.

A aquesta puresa de cor va unir el testimoni d'una caritat heroica cap als malalts, als que va servir fins a l'entrega de la seua vida. Sent estudiant de filosofia a Roma, en l'epidèmia de l'any 1591, es va entregar tant al servei dels malalts que va morir d'esgotament. Va morir a causa d'una caritat que no el va deixar indiferent davant del dolor dels qui més patien.

En un món com el nostre, en el que tants joves pensen que tenen tot el que es pot desitjar, el testimoni de sant Lluís és una llum que ens recorda que el vertader tresor i l'autèntic amor que condueix a la vida únicament es troben en Crist.

Rebeu la meua benedicció.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

▶ **FRANCESCA PLANAGUMÀ**

Enfortir les famílies

Al'edat de 10 anys, la Francesca Planagumà va ser testimoni del que Jesús podia fer en la vida d'uns pares que, d'estar separant-se per circumstàncies que ells sols no sabien ni podien arreglar, van acabar transformats pel poder de l'Evangeli. «Davant d'aquella evidència, va néixer en mi un gran desig de conèixer aquest Jesús que havia transformat les seves vides», assegura aquesta mare i àvia que amb el seu marit va iniciar fa 25 anys l'associació De família a família (www.defamiliaafamilia.es), per ajudar i enfortir les famílies des d'una perspectiva cristiana.

Com neix aquest compromís pastoral?

Veure com les famílies es trencaven, tot el dolor i la desesperació que això portava, ignorant el que *el Dissenyador* de la família ens havia deixat, va fer que el meu marit i jo decidíssim *invertir* la nostra vida a servir Déu en aquesta àrea. Fem conferències a matrimonis i avis, cursos, escola de pares... És una iniciativa enfocada a la prevenció i a comunicar el propòsit de Déu per al matrimoni.

Per què la fe enforteix la família?
Quan uns pares s'enfoquen a caminar junts mirant el que Déu té per a ells és com que tot encaixa en el seu lloc. La fe ens fa reconèixer la nostra necessitat de Déu i el que Ell pot fer en nosaltres, i a través de nosaltres als nostres fills. La fe dóna esperança, ens apropa com a parella, ens fa ser transmissors de l'amor de Déu...

I els avis, quin paper teniu?

Els avis tenim un paper únic, singular. La complicitat que es produeix entre els avis i els nêts no té preu! Podem transmetre als nostres nêts valors de manera calmada i serena; molts cops els seus pares no tenen temps de fer-ho —ensenyar a estimar Déu. Els avis, més que fer de *cangurs barats*, hem de ser avis intencionals per transmetre un llegat espiritual.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

En temps de guerra

Oh Senyor, hi ha una guerra —i jo no trobo paraules—... Tot el que puc fer és aprofitar les paraules

de sant Francesc d'Assís:

Senyor, fes de mi un instrument de la teva pau, perquè jo pugui portar l'amor on hi ha odi, l'esperit de perdó on hi ha injustícia, l'harmonia on hi ha discòrdia, la veritat on hi ha l'error, la fe on hi el dubte, l'esperança on hi ha desesperació, la llum on hi ha tenebra i la joia on hi ha tristesa.

I mentre faig aquesta pregària antiga, sé que tu transformaràs una vegada més la guerra en pau i l'odi en amor.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

Conclusiones terapéuticas: evitar el resentimiento

Como profesional de la psiquiatría de la familia, el lector comprenderá que haya titulado uno de los capítulos del libro así: conclusiones terapéuticas. La primera dice que

el resentimiento tiene —ha de tener— fecha de caducidad. Créame, es un mal asunto llevar dentro de uno esta carcoma emocional que se llama resentimiento. Es muy deseable, para el bien de todos, que el resentimiento entre los ex-miembros de la pareja tenga fecha de caducidad.

Aunque disculpar ofensas graves no es tarea fácil, el inconveniente de no perdonar —u olvidar— las provocaciones, los rechazos o los errores cotidianos es que a menudo nos convierte en personas ofuscadas. Nos transforma en seres amargados y obsesionados con los ajustes de cuentas, lo que impide la reconciliación y la recuperación de la armonía y la paz interior. Veán lo que escribe el Dalai Lama: «Si desarrollo sentimientos negativos hacia aquellos que me hacen sufrir, esto sólo destruirá mi paz mental. Pero si perdono, mi mente vuelve a estar en calma.»

El gran problema de quienes se estancan en el ayer doloroso es que terminan viviendo prisioneros del miedo o del rencor, obsesionados con las personas que quebrantaron su vida, lo que les impide cerrar la herida que les causaron.

Como popularmente se dice, «el ojo por ojo termina dejándonos ciegos a todos». Seamos prácticos. Pongamos, lo más pronto posible, fecha de caducidad a nuestro rencor.

Dr. Paulino Castells

(*Creer con padres separados*, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La presbicia espiritual

Otro defecto del ojo humano —además de la miopía— es la presbicia, la *vista cansada*. Es el mal de la madurez. Los detalles se difuminan. No vemos de cerca y nos apoyamos en la memoria. El recuerdo nos orienta. Entonces, corremos el peligro de no mirar y conformarnos con re-

cordar. Y ante nuevas situaciones recurrimos a respuestas desfasadas, porque somos incapaces de percibir la realidad actual.

La fe corrige la presbicia existencial. Nos impele a fijarnos en los pormenores, a tomar conciencia de cuanto acontece. Nada es irrelevante o anodino. Todo tiene sentido. A Jesús no se le pasaba por alto ningún detalle. Hasta los cabellos de nuestra cabeza están contados (*Mt 10,30*).

La realidad es polisémica y la fe muestra su significado sagrado al vincularla a una Realidad última. La auténtica fe supera el dualismo de mundos: el natural y el sobrenatural, el material y el espiritual. Se aleja de una inmanencia opaca a la sacralidad, pero también de una trascendencia desarraigada de la vida.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae, del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

22. ■ Dilluns (□ Barcelona) (litúrgia hores: 4a setm.) [Gn 12,1-9 / Sl 32 / Mt 7,1-5]. Sant Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, cardenal, i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'estat, mrs. a Anglaterra. Sant Paulí de Nola (Bordeus 355 - Nola 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona. Beat Innocenci V, papa (1276).

23. ■ Dimarts [Gn 13,2.5-18 / Sl 14 / Mt 7,6.12-14]. Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. III).

24. □ Dimecres [Is 49,1-6 / Sl 138 / Ac 13,22-26 / Lc 1, 57-66.80]. Naixement de sant Joan Baptista, fill de Zacaries i Elisabet, parent i precursor del Senyor.

25. ■ Dijous [Gn 16,1-12.15-16 (o bé: 16,6b-12.15-16) / Sl 105 / Mt 7,21-29]. Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat; santa Oròsia, vg. i mr.

26. ■ Divendres [Gn 17,1.4-5.9-10.15-22 / Sl 127 / Mt 8,1-4]. Sant Pelai o Pelagi, noi mr. de la castedat a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo. Sants Joan i Pau (Joanipol), germans mrs.; sant David, ermità (s. v); santa Perseveranda, vg.; sant Josepmaria Escrivà de Balaguer (Barbastre 1902 - Roma 1975), prev., fund. Opus Dei. Beata Magdalena Fontaine, vg. i mr.

27. ■ Dissabte [Gn 18,1-15 / Sl: Lc 1,46-48a.48b-49a. 50 i 53-55 / Mt 8,5-17]. Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat. Sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i doctor de l'Església; sant Ladislau, rei hongarès; sant Zoile, mr.; beat Tomàs d'Orvieto, rel. servita.

28. ■ † Diumenge vinent, XIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Sv 1,13-15; 2,23-25 / Sl 29 / 2Co 8,7-9.13-15 / Mc 5,21-43 (o bé: 5,21-24.35b-43)]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmirna. Sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

DIUMENGE XII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Job (Jb 38,1.8-11)

El Senyor, des de la tempesta, digué a Job: «¿Qui posà les portes que limiten la mar quan naixia plena d'insolència, i jo la vestia amb les boires i li donava, per bolquers, la nuvolada? Jo vaig retallar les seves vores i la vaig tancar amb portes i barrots, tot dient-li: Fins aquí et permeto de venir, no més enllà. Atura la insolència de les teves ones.»

▶ Salm responsorial (106)

R. *Enaltiu el Senyor, perdura eternament el seu amor.*

Uns comerciants que s'embarcaren / i es feren mar endins, / foren testimonis de les obres del Senyor, / dels seus prodigis en alta mar. R.

A una ordre seva es girà un huracà, / que aixecava grans onades: / es veien al cel, es veien al fons, / i, extenuats de mareig, no es tenien drets, / no hi valia res la seva perícia. R.

En les seves penes cridaren el Senyor, / i els salvà d'aquell perill: / apaivagà el temporal i vingué la bonança, / es calmaren les onades del mar. R.

I els va dur fins al port, / plens de goig per la calma retrobada. / Que reconeixin els favors del Senyor, / els prodigis que ha fet en bé dels homes. R.

La tempesta calmada. Pintura de Rembrandt (1633), Isabella Stewart Gardner Museum (Boston)

▶ Lectura del libro de Job (Jb 38,1.8-11)

El Señor habló a Job desde la tormenta: «¿Quién cerró el mar con una puerta, cuando salía impetuoso del seno materno, cuando puse nubes por mantillas y nieblas por pañales, cuando le impuse un límite con puertas y cerrojos, y le dije: “Hasta aquí llegarás y no pasarás; aquí se romperá la arrogancia de tus olas?”»

▶ Salmo responsorial (106)

R. *Dad gracias al Señor, porque es eterna su misericordia.*

Entraron en naves por el mar, / comerciando por las aguas inmensas. / Contemplaron las obras de Dios, / sus maravillas en el océano. R.

Él habló y levantó un viento tormentoso, / que alzaba las olas a lo alto; / subían al cielo, bajaban al abismo, / el estómago revuelto por el mareo. R.

Pero gritaron al Señor en su angustia, / y los arrancó de la tribulación. / Apaciguó la tormenta en suave brisa, / y enmudecieron las olas del mar. R.

Se alegraron de aquella bonanza, / y él los condujo al ansiado puerto. / Den gracias al Señor por su misericordia, / por las maravillas que hace con los hombres. R.

▶ Lectura de la segunda carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,14-17)

Germans, l'amor que el Crist ens té ens obliga: hem de reconèixer que un ha mort per tots. I és que tots han mort, però ell ha mort per tots, perquè els qui viuen no visquin ja per a ells mateixos, sinó per a aquell que ha mort per tots i ha ressuscitat. Per això nosaltres, des d'ara, ja no valorem ningú per la seva condició mortal, i si en altre temps havíem valorat així el Crist, ara ja no ho fem. Aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 4,35-41)

Un dia, cap al tard, Jesús diu als deixebles: «Passem a l'altra riba». Deixaren, doncs, la gent, i se l'endugueren en la mateixa barca on es trobava. Vora d'ells seguien també altres barques. Mentrestant s'aixecà un temporal de vent tan fort que les onades queien sobre la barca i s'anava omplint. Jesús era a popa, dormint amb el cap reclinat en un coixí. Ells el criden i li diuen: «Mestre, ¿no veieu que ens enfonsem?» Jesús es desvetllà, renyà el vent i digué a l'aigua: «Calla i estigues quieta». El vent amainà i seguí una gran bonança. Després els digué: «¿Per què sou tan porucs? ¿Encara no teniu fe?» Ells, plens de gran respecte, es preguntaven l'un a l'altre: «¿Qui deu ser aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?»

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,14-17)

Hermanos:

Nos apremia el amor de Cristo, al considerar que, si uno murió por todos, todos murieron. Cristo murió por todos, para que los que viven ya no vivan para sí, sino para el que murió y resucitó por ellos. Por tanto, no valoramos a nadie según la carne. Si alguna vez juzgamos a Cristo según la carne, ahora ya no. El que es de Cristo es una criatura nueva. Lo antiguo ha pasado, lo nuevo ha comenzado.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 4,35-40)

Un día, al atardecer, dijo Jesús a sus discípulos: «Vamos a la otra orilla.» Dejando a la gente, se lo llevaron en la barca, como estaba; otras barcas lo acompañaban.

Se levantó un fuerte huracán, y las olas rompían contra la barca hasta casi llenarla de agua. Él estaba a popa, dormido sobre un almohadón. Lo despertaron, diciéndole: «Maestro, ¿no te importa que nos hundamos?» Se puso en pie, increpó al viento y dijo al lago: «¡Silencio, cállate!» El viento cesó y vino una gran calma. Él les dijo: «¿Por qué sois tan cobardes? ¿Aún no tenéis fe?» Se quedaron espantados y se decían unos a otros: «¿Pero quién es éste? ¡Hasta el viento y las aguas le obedecen!»

COMENTARI

La fe enmig de la tempesta

Després del discurs de les paràboles de Jesús (Mc 4), l'evangeli ens parla de les seves accions meravelloses. Aquestes no són cap prova de la divinitat de Jesús ni per als científics actuals ni per als contemporanis de Jesús: ha parlat en paràboles i ha fet miracles, accions meravelloses. També els seus miracles són paràboles, signes. El miracle s'ha realitzat quan s'ha vist el seu caràcter intencionat. La pregunta de si de debò el miracle ha passat tal com és contat és només una pregunta parcial. La veritat d'aquest miracle és més profunda que el passat històric: abasta la pregonesa de Déu i de la nostra pròpia vida. No hi ha cap miracle si no hi ha ningú capaç de veure'l i entendre'l.

Els deixebles de Jesús van veure el miracle de la tempesta calmada; els agafà la por davant la mar embravida i els va fer-se preguntar: «Quina mena d'home és aquest que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?» Aquest miracle, Jesús no el fa davant la multitud. Els protagonistes són Jesús i els deixebles. Aquí hem de refermar la nostra fe, enmig de les tempestes.

El relat de sant Marc té una doble finalitat: fer-nos conèixer la persona de Jesús, home con nosaltres, que té son, per tant, veritablement home, i veritablement Déu quan calma la tempesta.

La fe ens ensenya a no deixar-nos aclaparar quan el dubte ens envolta i ens enfonsem enmig de les tempestes: Jesús sempre ens acompanya en el camí de la història. N'és un testimo-

ni sant Joan XXIII, que ens confessa: «Jo vaig saltar de la barca i camino entre les onades per anar a trobar el Crist. Cal que l'Església abandoni la seguretat de la barca i camini entre les onades. Arribarà la nit, la tempesta i la por, però no ha de retrocedir. L'Església està cridada a anar a trobar el món.»

El papa Francesc ha recollit la torxa del Concili Vaticà II i ens invita a la transformació missionera de l'Església, d'una Església en sortida, no tancada com si fos un museu, sinó ben oberta al món, empesos per la joia de l'Evangelí. No tinguem por: Déu guia l'Església enmig de les tempestes i Jesús ens acompanya en la mateixa barca que és l'Església.

CRÒNICA DIOCESANA

Festa de la Llàcoba

El passat dia 1 de maig se celebrà a la parròquia de la Llàcoba la festa dels apòstols sant Felip i sant Jaume. Aquest any l'Eucaristia va ser presidida pel nostre Bisbe. La seva presència va ser un motiu d'alegria i satisfacció per a tots els feligresos que, any rere any, mai fallen a viure les seves arrels.

Mn. Juanjo Roca

A la Fontcalda

El dissabte abans del primer diumenge de maig, aquest any el dia 3, els nens i nenes sortim pel poble de Gandesa amb les campanetes per anunciar que el dia següent és el dia de la Romeria.

A les 12 h ens trobem a l'Església i allí escoltem com les campanes de l'Església toquen a vol i sortim pels carrers cantant «A la Fontcalda», és

un acte bonic amb els nens, catequistes, pares i mares; tot desitjant que el diumenge sigui un dia ple de fe, pregària i germanor.

Mn. Jordi Centelles,
rector de Gandesa

Jornades de germanor a Arnes

Els dies 24, 25 i 26 d'abril, les parròquies de Benifallet, Rasquera i Ginestar, vam celebrar unes jornades de germanor a Arnes, on vàrem conèixer amb els joves que es confirmaran aquest any. El diumenge van venir els pares i després d'assistir a la Missa dominical ens traslladàrem a l'ermita de Santa Madrona i malgrat que la pluja va fer acte de presència vam poder gaudir de la barbacoa que degustàrem unes seixanta persones. En acabar, tornàrem a les nostres cases, donant gràcies a Déu pels dies passats.

Mn. Joan Bajo i
Mn. Llorenç Callau

Festa del Perdó a Sant Isidre de Ginestar

El dissabte dia 23 de maig, les parròquies de Benifallet, Rasquera i Ginestar, ens vam reunir a l'ermita de Sant Isidre de Ginestar, per celebrar la Festa del Perdó amb les xiquetes i xiquets que s'estan preparant per rebre la primera Eucaristia. La convivència entre els tres pobles va ser molt bona, vam caminar per la muntanya i al final compartírem una barbacoa, i els dolços de la nos-

tra terra amb què ens van obsequiar els pares de tots els pobles. Al final, després de donar gràcies a Déu, tornarem als nostres pobles.

Mn. Joan Bajo i
Mn. Llorenç

Festa Major 2015 del Mas de Barberans

El Mas de Barberans, un any més, ha honorat el seu patró sant Marc, evangelista. El 25 d'abril va ser una diada exuberant, perquè a més, enguany estaven acompanyats pel bisbe de Tortosa, Mons. Enrique Benavent, que per primera vegada de manera oficial visitava el poble. La celebració religiosa començà amb la processó de la imatge de sant Marc pels carrers del poble, perquè també els que pels motius que fora, especialment els malalts i impeditos, no podien ser a l'església, a través de la finestra o balcó de les seves cases, poguessin sentir-se units a la festa. A més de la feligresia acompanyaven la desfilada presidida pel Sr. Bisbe, vuit sacerdots, les pubilles, l'alcalde i autoritats locals amb el pregoner d'enguany, animats per les melodies de la banda de música del poble. En arribar a l'església, els infants i les pubilles feren una ofrena de flors al sant patró.

Seguidament començà la celebració eucarística. Al final de tot, l'«aneu-vos-en en pau», resulta que ningú marxà perquè es va entonar el «moltes felicitats» dedicat a D. Enrique perquè era el seu aniversari natalici. Per a ell va ser una sorpresa, i va agrair ben de cor la felicitació.

Mn. Ferran Aspa

PALABRAS DE VIDA

San Luis Gonzaga

Interrumpimos esta semana la presentación de la instrucción pastoral *La Iglesia, servidora de los pobres*, para presentar uno de los muchos frutos que la vida consagrada ha dado a la Iglesia. Se trata de san Luis Gonzaga, a quien muchas asociaciones de jóvenes católicos tienen como ejemplo y protector. Esta especial relación de los jóvenes con san Luis Gonzaga se debe a que murió a la edad de 23 años, después de haber dado un testimonio admirable de entrega a Dios y de caridad para con los enfermos.

San Luis era el primogénito de una familia de la nobleza italiana y, por tanto, el heredero de los títulos nobiliarios y de la hacienda familiar. Pertenecía a una familia rica y poderosa. Era un joven que tenía todo lo que en este mundo se puede desear. Además, durante su adolescencia manifestó una gran inteligencia en el estudio de las lenguas, las matemáticas y gran habilidad para las cuestiones políticas y diplomáticas, lo que le auguraba un futuro de éxito y de poder.

Sin embargo, gracias a la educación cristiana recibida de su madre y a la inclinación hacia las cosas de Dios que la gracia despertaba en su

corazón, se rebeló contra el estilo de vida de su clase social y decidió renunciar a todos sus derechos y títulos familiares en favor de su hermano, e ingresar en la Compañía de Jesús. Para poder hacer realidad este proyecto de vida tuvo que superar la oposición de su padre y de los miembros de su clase social, que lo consideraban un loco, y también una lucha interior: mientras que, por un lado, sentía la llamada de Cristo a seguirlo en la vida religiosa, también le asaltaba en su mente la posibilidad de hacer el bien a sus súbditos, conservando sus títulos nobiliarios.

La decisión no era fácil, porque personas cualificadas y de Iglesia, razonando con él, trataban de inclinarlo hacia la opción que, humanamente hablando, parecía más razonable porque, además, comportaba un bien para los demás. Pero el criterio último para él era la voluntad de Dios. Por ello, una vez tomada la decisión, se mantuvo firme en ella pese a la oposición de su padre y al dolor de la separación de su madre, a la que tan unido se sentía por la fe que compartía con ella.

En 1587, a los 19 años, ingresó en la Compañía de Jesús. En la orden fundada por san Igna-

cio encontró el camino concreto para amar y servir en todo a Dios. Su amor a Cristo con un corazón indiviso le llevó a vivir una castidad y una limpieza de corazón, que son un ejemplo para aquellos jóvenes que de verdad aman al Señor.

A esta pureza de corazón unió el testimonio de una caridad heroica hacia los enfermos, a quienes sirvió hasta la entrega de su vida. Siendo estudiante de filosofía en Roma, en la epidemia del año 1591, se entregó tanto al servicio de los enfermos que murió de agotamiento. Murió a causa de una caridad que no le dejó indiferente ante el dolor de los que más sufrían.

En un mundo como el nuestro, en el que tantos jóvenes piensan que tienen todo lo que se puede desear, el testimonio de san Luis Gonzaga es una luz que nos recuerda que el verdadero tesoro y el auténtico amor que conduce a la vida únicamente se encuentran en Cristo.

Recibid mi bendición.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa